

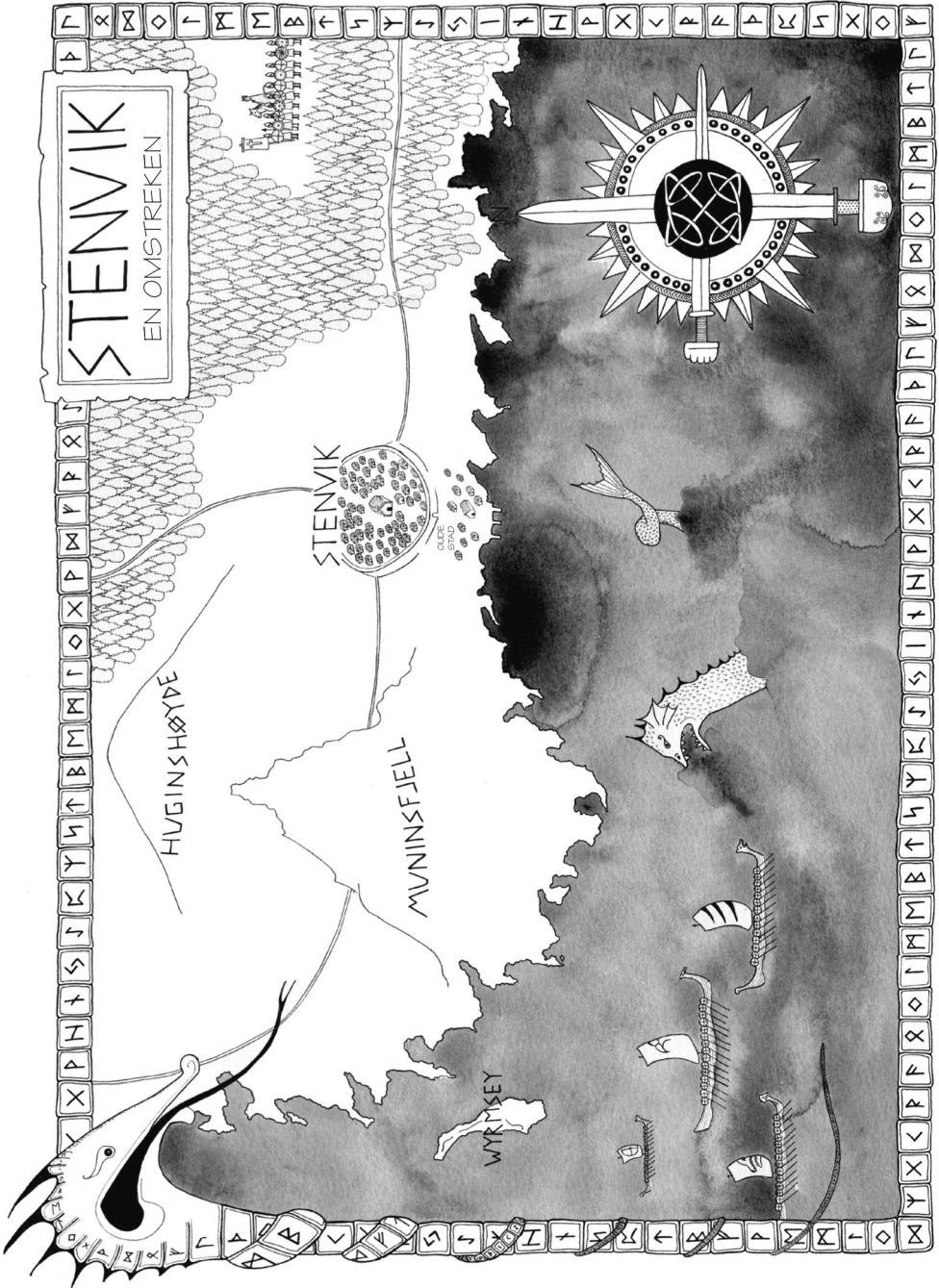
S. Kristjansson

Walhalla Saga I

Strijd om Stenvik

Karakter Uitgevers B.V.

STENVIK
EN OMSTREKEN

STENVIK
OLUZE

HUGINSHØYDE

MUNINSFJELL

WYRMSEY

Runes: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z

Runes: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z

Runes: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z

Runes: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z

Proloog

STENVIK, WEST-NOORWEGEN, SEPTEMBER 996

Een streep vaalgrijs maanlicht kroop over het water. De zware wolken dreven uit elkaar, zodat de kustlijn vaag verlicht werd.

De man aan het roer verbrak de stilte en wees naar het land. 'Daar ligt Stenvik.'

Ulfar hoorde het eerder dan hij het zag. Stemmen en kreten werden over zee meegevoerd, langs de streep maanlicht en over diepere, donkerder stroken water, en vermengden zich tot het rumoer van een stad in het donker. Een jaar geleden zou zijn hart sneller zijn gaan kloppen bij het geluid. Nu voelde hij slechts pijn, en hij rekte zich langzaam uit om de kramp uit zijn lange benen te verdrijven. Toen hij was gaan zitten, gaf hij de man die naast hem in de boot lag te slapen een por. 'We zijn er.'

'Wat?' murmelde zijn neef Geiri. Hij wreef over zijn gezicht, nog lang niet wakker. 'Wanneer gaan we aan land? Waar zijn we?' Hij wurmde zich omhoog tot hij zat en vertrok zijn gezicht. 'De volgende keer dat ik voorstel om te gaan varen omdat het tijd bespaart...'

'... geef ik je een paar meppen op je rug en zoek een paard, goed?' antwoordde Ulfar. Achter hen zat de schipper stilletjes te grijnzen. De koopman van wie de boot was, lag in diepe slaap op alle vachten die hij in Stenvik wilde verkopen. De twee jonge mannen hadden tussen zakken tarwe, bewerkte houten planken en brokken barnsteen een plekje moeten zoeken. Geiri was de kleinste, dus voor hem was het minder lastig geweest een comfortabele houding te vinden. Ulfar had wraak genomen door hem in zijn slaap te porren. Toch mochten ze niet klagen. Alleen door zijn vader te noemen en op een vage gunst in de toekomst te zinspelen was Geiri erin geslaagd vanuit Hedeby helemaal tot in Zuidwest-Noorwegen vrije doortocht te verkrijgen.

De hebzuchtige grijns van de koopman was het grootste deel van de route niet van zijn gezicht verdwenen.

Ulfars blik viel op lichte stipjes, die op vuren duiden. Hij wees ze zijn neef aan en getweën zagen ze hoe Stenvik in het duister langzaam zichtbaar werd.

‘Het lijkt niet veel te zijn, hè?’ bromde Ulfar.

‘Na Hedeby? Niet echt. Maar toch moeten we erheen. Kijk eens wat vrolijker, zuurpruim. Dit is de laatste plaats. Hierna gaan we naar huis.’

‘Mooi,’ antwoordde Ulfar, aan Svealand denkend. Na het... ongeluk, nadat Geiri's vader voor hem had bemiddeld en hem had voorgesteld – nee, hem had gedwongen – met zijn neef op reis te gaan, had hij het eerste halfjaar van de reis zijn eigen domheid vervloekt, het jaar daarop van het reizen genoten en er de laatste vier maanden hevig van gebaald voortdurend onderweg te zijn. Hij raakte de rune op het koord rond zijn hals aan. Na Stenvik ging hij beslist naar huis, wat er ook gebeurde.

‘Wie zijn jullie?’ riep iemand vanaf de werf.

‘Goed volk,’ riep de schipper terug. ‘Een koopman die spullen wil verkopen en twee passagiers.’ Opeens schrok de koopman wakker, naar zijn borst grijpend en nerveus op zoek naar zijn beurs. Blij dat hij niet op zee was beroofd kalmeerde hij weer, tegen niemand in het bijzonder mompelend.

‘Hier aanleggen,’ riep een andere stem. De schipper trok aan het roer en de boot veranderde van koers. Op de steiger flakkerde een toorts, en het brede, groezelige gezicht van een havenwerker lichtte op in het duister. ‘Je bent nog laat op zee, schipper,’ riep hij luid.

‘De zee was kalm vanaf Hedeby, met weinig stroming, dus ik heb het erop gewaagd. Laat aanleggen is beter dan helemaal niet meer aanleggen,’ antwoordde de schipper.

‘Dat is waar,’ bromde de man op de steiger. De twee mannen bonden de boot met snelle, geoefende bewegingen vast, en het duurde niet lang of Ulfar en Geiri stonden op de steiger. Ulfar keek naar zijn neef, die nog steeds de slaap uit zijn ogen wreef. Hij was weliswaar een kop groter dan Geiri, maar Ulfar zag er op dat moment helemaal

niet uit als de zoon van een lage edele. Hij veegde een streng lang zwart haar uit zijn ogen. Geiri was een doodgoeie jongen, daarover bestond geen twijfel. Ze waren praktisch samen opgegroeid, en Geiri's vader was een geweldenaar, wist Ulfar. Zijn neef was alleen een beetje... traag van begrip. Hij had zich bijvoorbeeld niet gerealiseerd dat de havenwerker hun een slaapplek zou aanbieden. Ulfar zuchtte en telde. Een, twee...

De man met het groezelige gezicht draaide zich naar Ulfar toe. 'Als jullie een plek zoeken om te slapen, kan ik jullie wel helpen,' hijgde hij.

Ulfar wilde de man wegsturen, maar Geiri was hem voor. 'Dank je,' antwoordde hij. 'Stenvik maakt indruk met zijn vriendelijkheid tegenover vermoeide reizigers. We zullen je aanbod graag aannemen.'

Huiverend weerstond Ulfar de verleiding zijn neef een por te geven. In plaats daarvan nam hij de tijd om rond te kijken. Eerlijk gezegd maakte Stenvik helemaal niet zoveel indruk, afgezien van de gastvrijheid van de groezel met zijn uiteen staande tanden. De steiger zag er behoorlijk stevig uit, wat niet verwonderlijk was voor een plaats die zo ver westelijk lag. Hij wist dat ze van hieruit de eilanden overvielen en zelfs naar het land van de Franken voeren, maar gezien alle verhalen die hij over hun leider had gehoord, had hij toch meer verwacht. Meer machtsvertoon, misschien. Drakenkoppen en reusachtige rovers die op wacht stonden. De grote, geplaveide halve cirkel voor hen was vast een soort marktplaats, bedacht hij, maar de huizen eromheen zagen er gammel en verwaarloosd uit.

'Ha,' antwoordde de man. 'Jullie zullen niet in de nieuwe stad verblijven, dus verheug je niet al te zeer op je slaapplek.'

'De nieuwe stad?' vroeg Geiri.

'Dit is de oude stad,' hijgde de havenwerker. 'Nu lossen we alleen de schepen en zo nog hier. Niemand woont hier nog echt, tenzij het niet anders kan. De nieuwe stad is daarboven.' Hij wees naar een soort heuvel of terp.

Geiri keek Ulfar aan, niet goed wetend wat te zeggen. Zoals gewoonlijk kreeg Ulfar medelijden met zijn neef en hij maakte een einde aan de pijnlijke stilte.

‘O ja. Heel mooi,’ zei hij. ‘Het ziet er heel... nieuw uit.’

‘Mooi toch? Maar dat zullen jullie waarschijnlijk morgenochtend allemaal wel zien. Volg mij,’ zei de havenwerker. Hij schuifelde uit de smalle lichtbundel van de toorts in de richting van een groepje huizen. Geiri ging meteen achter hem aan.

Ulfar zuchtte. Hij voelde er veel voor de jongen in zijn eentje de duistere stegen van deze onbekende nederzetting in te laten lopen, maar besloot toch maar achter Geiri aan te gaan om hem te beschermen, zoals hij had beloofd. Zoals hij had moeten beloven.

De man ging hun voor in het duister, tussen afdaken, huizen en hutten van gevlochten tenen. Ulfar voelde even aan zijn kortzwaard, voor alle zekerheid. ‘Er is niet veel meer aan het oude gedeelte gedaan sinds we de nieuwe stad hebben gebouwd,’ baste de havenwerker, terwijl ze voorzichtig over het houten looppad tussen de huizen liepen. ‘Maar er wonen nog steeds mensen. Zo, we zijn er.’ Hij bleef bij een hut staan. ‘Geef me jullie bepakking, dan gooi ik die naar binnen en breng jullie naar het oude langhuis, zodat jullie je kunnen opfrissen en misschien wat mensen van hier kunnen ontmoeten.’ Ulfar trok een grimas in het donker. Hij had er schoon genoeg van nieuwe mensen te ontmoeten.

‘Dank je,’ zei Geiri. ‘Je stad mag blij met je zijn.’

‘Ha,’ zei de havenwerker. ‘Daar ben ik niet zo zeker van. Helemaal niet zelfs. Deze kant op, jongens.’ Hij verdween weer in het duister. Ulfar keek Geiri aan, die alleen maar zijn schouders ophaalde.

‘We zijn hier nu eenmaal toch. Dan kunnen we net zo goed een kijkje nemen in deze stad. Daar hebben we morgen voordeel bij.’

‘Ga maar voor,’ antwoordde Ulfar, en ze volgden het snel afnemende geluid van de voetstappen van hun gids in de richting van het vage licht van toortsen.

Ze troffen hem wachtend bij de deuren van een oud langhuis aan. ‘Hier is het,’ zei de havenwerker. ‘Hier geven we de arbeiders, handelaren en alle anderen die hier rondlopen te eten. Zoals jullie weten is het nu marktseizoen, dus er kunnen best al een aantal gasten zijn. Veel plezier.’ Hij knikte hen toe en schuifelde in het duister weg.

‘Na u, heer,’ zei Ulfar.

‘Hou toch op,’ snauwde Geiri hem toe.

‘Mijn oprechte verontschuldigen, hoogheid.’

Geiri rolde met zijn ogen. ‘Op een dag zal ik ontdekken wat ik de goden heb misdaan en waarom ze jou hebben gestuurd om mij te straffen.’

‘Ik denk dat je majesteitelijke uiterlijk een belediging voor Loki is,’ antwoordde Ulfar.

‘Waarschijnlijk,’ zei Geiri, terwijl ze naar binnen stapten.

Uit de potten aan de overkant van het vertrek kringelde traag stoom op naar de beroete dakspanten. Langs de houten wanden stonden stevige tafels, en de geur van geroosterd vlees hing in de lucht. Het langhuis was ongeveer halfvol. Zonder na te denken keek Ulfar de zaal rond, de aanwezigen taxerend. Een paar groepjes luid lachende, elkaar aanstotende mannen. Zo’n beetje de helft van de andere gasten bestond uit vermoeid ogende arbeiders, die zich gedeisd hielden. De avond leek af te lopen en in de nacht over te gaan. Ulfar zag een tafel waar een slanke jonge man met dunner wordend haar en afhangende schouders zijn handen rond zijn mok geklemd hield. Hij zag Ulfar kijken en haalde zijn schouders op bij wijze van toestemming.

‘Ik heb een tafel voor ons gevonden,’ zei Ulfar.

‘Ik ga bier halen,’ kondigde Geiri aan.

‘Wacht en kijk rond, neef,’ zei Ulfar terwijl hij plaatsnam. ‘Wacht en kijk rond. Misschien kan ik je binnenkort leren hoe je moet... observeren.’ Hij gebaarde dat Geiri moest gaan zitten en knikte in de richting van een grote pilaar tegen de muur, halverwege de ruimte, waar een grote, slonzig ogende man aan een tafel in zichzelf zat te prevelen. Hij leek een toonbeeld van iemand met slechte manieren en een nog slechtere lichaamsverzorging. Zijn vuile blonde haar viel in dunne strengen over zijn gerimpelde voorhoofd, tot vlak boven zijn kraalooigjes, en zijn neerhangende mondhoeken gaven blijk van voortdurend ongenoegen.

‘Klootzakken!’ riep de grote man opeens, terwijl zijn pokdalige gezicht vuurrood werd. Om zijn woorden kracht bij te zetten sloeg hij met zijn hand op tafel, naar de anderen in de zaal turend. Grommend bracht hij een verweerde houten mok naar zijn lippen. ‘Jullie denken

dat jullie beter dan wij zijn, alleen omdat jullie in zo'n stomme stad wonen! Jullie denken dat jullie...' De rest van zijn woordenstroom smoorde in bier. Hij proestte, slikte en hoestte. 'En jullie rekenen te veel voor dit bocht!'

'Hou je kop, stomme varkensboer!' riep iemand.

'Wie zei dat?' schreeuwde de boer woedend terug. 'Wie zei dat?' Hij stond op en waggelde naar het midden van de ruimte, waarbij zijn enorme lichaam heen en weer zwaaide. 'Kom maar op! Ik kan jullie allemaal aan!' riep hij, met zijn mok zwaaiend.

'Wat ben je van plan? Ga je ons bij de staart grijpen?' riep iemand vanaf een andere tafel. Varkensgeknor weerklonk in de zaal, gevolgd door bulderend gelach.

Ulfar en Geiri keken toe terwijl de boer zich omdraaide, tevergeefs proberend de bron van de beledigingen te vinden. Groepen arbeiders zaten op banken tegen de muren te eten, drinken en praten. Niemand leek hem enige aandacht te schenken, maar zijn bloed kookte. Hij waggelde naar een man die alleen aan een tafel in de hoek bij de deur zat. 'Jij daar!' riep hij. 'Je zit op mijn stoel.'

Ulfar knikte Geiri toe en wees onopvallend naar de groepen achter de varkensboer. Een paar van de mannen waren opgehouden met kletsen en keken aandachtig naar de twee mannen in de hoek, maar de dikke boer leek dat niet op te merken. De man in de hoek leek hem te negeren.

'Ik zei dat je op mijn stoel zat. Wegwezen.' De stem van de boer klonk driftig, maar de man aan de tafel negeerde hem nog steeds, alsof hij probeerde af te dwingen dat de dronkaard verdween. 'En nou wegwezen, hondsvot, anders breek ik je nek.'

Aan steeds meer tafels in het langhuis werd het stil. De zittende man zuchtte, pakte zijn kroes bier, dronk die leeg en stond op.

'Oei,' fluisterde Geiri. Het was nu doodstil in het langhuis.

De man in de hoek viel onmogelijk te negeren, met zijn warrige bos blond haar, enorme schouders, lange armen en eeltige handen met dikke vingers. Hij was klein, maar had de lichaamsbouw van een beer. Hij zette zijn kroes voorzichtig neer en keek de varkensboer strak aan. In twee stappen stond hij tegenover hem. Hij bleef een

moment lang staan. Daarna passeerde hij de varkensboer en liep zonder iets te zeggen naar de deur.

Niemand in het langhuis zei iets.

Terwijl de boer naar de rug van de gedrongen man keek, leek hij nog iets te willen roepen, maar hij bedacht zich en ging in de hoek zitten. Ondertussen liep de blonde man naar buiten.

Ulfar grijnsde. 'Weet je, Geiri, ik ben voor jou een geschenk uit de hemel. Zonder mij was je nu varkensvoer geweest.'

'Ik heb het idee dat die varkensboer vanavond alle geluk van de wereld heeft gehad,' antwoordde Geiri.

'Zo zou je het kunnen zeggen,' merkte de magere man naast Geiri op. 'Misschien zou de stompzinnigheid er deels bij hem uit geslagen zijn dankzij een gevecht met Audun. Maar als je dan toch iemand uitkiest voor een dronkenmansgevecht, kun je beter niet de plaatse-lijke smid nemen.'

'Nee,' zei Ulfar knikkend. 'Nee, misschien niet.'

Ze keken naar de hoek waar de varkensboer over zijn kroes gebogen zat, met een nog ellendiger blik dan eerst. 'Ik ben blij dat hij zich koest heeft gehouden, want ik had de troep moeten opruimen. Mijn naam is Valgard, trouwens. Ik maak drankjes en verzorg wonden in dit prachtige oord.'

'Gegroet,' zei Geiri. 'Ik ben Geiri en dit is Ulfar. We zijn voor zaken uit Hedeby gekomen.'

'Echt waar?' zei Valgard. 'Jullie zijn niet dronken, jullie zeveren niet en jullie stinken niet naar schapen. Weet je het zeker?'

'Ja,' zei Geiri. 'We zijn hier om Sigurd Aegisson te ontmoeten.'

'Aha,' zei Valgard. Hij dronk zijn bier op, stond op en glimlachte. 'Dan wens ik jullie veel geluk.' Daarna liep hij weg.

Geiri keek Ulfar verbaasd aan. 'Wat betekende dat volgens jou?'

Ulfar trok een frons. 'Ik weet het niet, maar ik betwijfel of het op iets goeds duidt. Overigens kun je nu dat bier wel halen, want het gevaar is afgewend en we hebben de tafel voor ons alleen.'

Geiri rolde met zijn ogen. 'Wat ben je toch een vriendelijke vent.'

'Weet ik,' antwoordde Ulfar grijnzend.

DE NOORDZEE

Een paar dagen varen noordelijker danste het koude maanlicht op het dek. Het gleed over geteerd hout, viel op klingen, gevesten en de ogen van gestaalde mannen. Sommigen mompelden in zichzelf. Anderen bevoelden kleine amuletten op leren riemen onder hun wapenrusting. Ze zagen eruit als geesten die over een zilveren zee gleden. Behendig zocht een gewapende man zijn weg naar de voorsteven van het eerste schip. 'We zijn bijna in Moster,' fluisterde hij in de richting van de schaduw die door de grote masttop op het dek werd geworpen.

'Mooi,' antwoordde een lage stem. 'Mooi. Ze krijgen hun verdiende loon.' De harde wind geselde de met zout aangekoekte zeilen en joeg de twaalf slanke schepen voorwaarts. In de hemel verduisterden grijze wolken opeens de wassende maan. Toen ze voorbij waren gedreven, viel het vale licht op een eilandje voor de schepen. Een groepje stenen gebouwen in de luwte van een heuvel, met wat bomen die zich van de koude zeewind afwendden.

De schepen landden vrijwel zonder geluid te maken.

De zeilen werden gestreken, zestig mannen sprongen overboord en opeens was het strand een en al beweging. Een imposante gedaante kwam uit de schaduw van de masttop tevoorschijn en maakte zich gereed voor vertrek.

'Kom hierheen.' De stem klonk fluisterend vanaf de achtersteven, als een briesje op een vorstige winteravond. De vrouw die bij de stem hoorde liep naar de mast. De grote man kwam naar haar toe, en opeens heerste er slechts stilte om hen heen. 'Hier,' fluisterde ze. 'Neem dit mee.' Ze gaf hem een eind hout.

Terwijl hij het aannam, raakte ze lachend zijn bebaarde wang aan. 'Steek ze in de fik. Steek ze in de fik, zoals zij ons in de fik willen steeken.'

Het eind hout ontbrandde met groene en witte vlammen, waardoor drie gemene littekens op de wang van de grote man belicht werden.

De stilte werd verbroken door gegil en kreten om hulp. Hij sprong over de boord van het schip en rende op het huis met het kruis af.